

Λαμπρᾶς καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς δῶρα διὰ τὰ παιδιά. Ἐδάφοντο δὲ μὲ ποικίλα χρώματα καὶ ἐξωγραφίζοντο μὲ γραφᾶς καὶ παραστάσεις σχετικὰς μὲ τὴν θρησκείαν. Ἐκτοτε εἰσῆχθη καὶ ἐπεκράτησεν ὡς ἔθιμον ἀναπόσπαστον. Φέρεται ἀκόμη καὶ ἡ ἱστορική παράδοσις ὅτι, ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Σωτῆρος ἔσπευσεν εἰς Ῥώμην, ὅπως ἐκθέσῃ ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν πλάνην τοῦ Πιλάτου, διὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν του ἐν μέσῳ τοῦ πρὸ τῶν ἀνακτόρων συνωστιζομένου πλήθους, ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ κόνιστρον κοκκινοβαφῶν αὐγῶν. Ἐκτοτε οἱ Χριστιανοὶ καθιέρωσαν τὸ πρᾶγμα ὡς ἔθιμον πασχαλινόν. Διηγοῦνται ἀκόμη ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, μία πωλήτρια αὐγῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ, μαθοῦσα τὸ φοβερόν θαῦμα, ἀπέθηκε κατὰ γῆς τὸν κάλαθον καὶ ἐκραύγασε: «Τότε μόνον θὰ πιστεύσω, ὅταν τὰ αὐγά αὐτὰ γίνουν κόκκινα». Καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἔγιναν!

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀφελεῖς εἰκασίαι, ὡς μόνη δὲ πιθανὴ ἐξηγήσις παραμένει ἡ ἱστορική βεβαίωσις, ὅτι ἡ βαφὴ τῶν αὐγῶν, ἐν ἡμέραις ἐορτῶν χαρμοσύνων, εἶνε πολὺ ἀρχαιοτέρα τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ ὅτι ἐν τῇ προστριβῇ τῶν λαῶν, διὰ τῆς ἐκάστοτε ἀφομοιώσεως τῶν ἐθίμων καὶ τῶν ἔξεων τῶν συνοικούντων φύλων, ἡ συνήθεια παρελήφθη παρὰ τῶν Ἰουδαίων, οἵτινες παρέλαβον αὐτὴν ἀπὸ τοῦς Συρίους καὶ Χαλδαίους, οὗτοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦς Φοίνικας ἴσως καὶ τοῦς Ἰνδοῦς, παρ' οἷς ἦτο πιθανόν σύμβολον θρησκευτικῶν μυστηρίων.

Θ Ρ Η Ν Ο Σ

Ἀσπρά φτερά στὸ πέλαγο ἀπ' τὸ φτερό ἐνὸς γλάρου
ματοδαμμένα σέρνονται ἀπὸ 'να κῦμα σ' ἄλλο·
ἄσπρα φτεράκι' ἀπ' τὸ φτερό τ' ὀλάσπρο τῆς ψυχῆς μου
στοῦ κόσμου ματοστάλαχτα δέρνονται, ὠϊμέ, τὸ σάλο.

Ὁ γλᾶρος κάπου κρύφτηκε μονάχος νὰ θρηνήσῃ·
τὸν εἶδε ποιός; ποιός ἄκουσε τὸ κλάμμα του τριγύρα;
Κάπου μονάχος κρύβεται ὁ πληγωμένος γλᾶρος
καὶ κρούει σ' ὑπέρκосμες φωνὲς τοῦ Πόνου του τὴ λύρα.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ